

гнахме въ Нова Загора. Тукъ станцията бѣше сравнена съ земята; само пепелището свидѣтелствуваше, че тукъ сж били станционнитѣ постройки. По пътя отъ Нова-Загора за Сливенъ се спрѣхме за почивка на сливенскитѣ минерални бани. Вечеръта пристигнахме въ Сливенъ. Нощувахме въ къщата на нѣкой си Трифонъ, който ни бѣ настигналъ по пътя и любезно ни покани въ домътъ си.

Трифонъ, този случаенъ приятелъ, ни угости съ добра вечеря, и слѣдъ това дълго врѣме ни гощава и съ распалени патриотически раскази за страданията на Българитѣ и золумлудитѣ на Турцитѣ.

Още отъ вечеръта распитахъ Трифона за Константинъ Попъ Димитровъ, мой другарь, съслуживецъ въ минския полкъ, който по послѣ бѣше напустналъ службата. Говореше се, че той билъ постъпилъ въ ботевата чета и падналъ убитъ. На слѣдующий день азъ искахъ да се науча отъ домашнитѣ му, кждѣ се намира той, но и тѣ нищо не знаяха.

Вечеръта пристигнахме въ Котелъ. Слѣдъ нѣколко дня азъ и Подпоручикъ Гуджевъ бѣхме повикани въ паба на опълчението. Когато се явихме, Генералъ Давидовъ ни заповѣда да прѣведемъ уставитѣ на вжтрѣшната и гарнизонната служба на български языкъ, като ни каза, че ще бждемъ освободени отъ изпълнение други служебни обязанности. Но тъй като опълчението се приготвяваше вече скоро да напустне Котелъ, то прѣвожданието на горнитѣ уставы се отложи.

На 30 Априлъ, опълчението напустна Котелъ и се опѣти за Сливенъ. Отъ тамъ се опѣтихме за Нова-Загора, отъ гдѣто, по желѣзницата, пристигнахме на 6 Май въ Татаръ-Пазарджикъ. Отъ този послѣдния градъ, прѣзъ с. Вакарелъ, на 10 Май опълчението пристигна въ София. Срѣщата въ София бѣше твърдѣ тържественна. Опълчението бѣ посрѣщнато отъ множество народъ на чело съ духовенството. На край града — на источната му часть, на една зелена полянка, бѣше приготвена, както за офицеритѣ, тъй сѣщо и за опълченцитѣ, богата закуска. На 11 Май, по случай